

KAPITOLA PRVNÍ

Nalezení těla Adriany Clarkové byl šok, ale dalo se to čekat. Koneckonců jsem po něm pátrala. Adrianina rodina prožila od jejího zmizení jedenáct bezúspěšných dní a nocí. Říkám i nocí, protože svou hrůzou předčí dny natolik, že na denním světle přestane záležet. Rodiny, které čekají na návrat pohřešovaného blízkého, mohou dny vyplnit třeba tím, že obvolávají, koho můžou, vylepují plakáty, vyzývají k pomoci v médiích, pečou chleba nebo chodí do kostela. Všichni a všude se v časech krize uchylují k nějakému druhu oltáře – ať už doma, v práci, nebo v chrámu. Až když jsem se seznámila s Adrianinou rodinou, tehdy jsem spatřila ten děs nekonečných nocí, který se jich zmocňoval, když čekali, než zazvoní telefon, než uplynou jednotlivé vteřiny. Noc není ani tak nepřítomnost světla jako spíše temnota, která nás utváří v dobách, kdy ztrácíme naději.

Co se týče případu, v zásadě se nestalo nic neobvyklého. Zmizela dospívající dívka. Sedmnáct let, z americké rodiny. To, že šlo o Američany, by mě samo o sobě tak nepráštilo do očí jako fakt, že bydleli na ostrově Mull západně od skotské pevniny. Kdyby si na ostrov vyjeli na výlet jako turisté, budiž. Ale pro rodinu z jižní Kalifornie to bylo přece jen dost zvláštní místo pro život – už jenom proto, že zásoby slunce se vyplývaly na krátké, nádherné léto, takže zbytek roku aby ho tu člověk málem hledal, a to nemluvím o obchodních centrech, franšízových kavárnách a dostupnosti kurýrních služeb. Přesto jsem si

stále říkala, že pro ně jediné dobře – sama jsem dávala přednost životu spíš v menších soběstačných komunitách, které žily v souladu s přírodou než městům ve smogovém oparu. Avšak nutno podotknout, že jsem Kanadanka a pocházím z Banffu. A Banff stejně jako Mull v sezoně praská ve švech, což toleruje, protože potřebuje turisty. Když jsem ovšem potřebovala klid, vždycky jsem se mohla uklidit v zimě do hor nebo se v létě posadit k jezeru, takže jakmile mi někdo zavolal s nabídkou, abych přijela vyšetřit případ do Vancouveru nebo do Toronta, byla to pro mě výprava jako na severní pól. A Skotsko? To byla hotová cesta na konec světa.

Ale zpět k Adrianě. Když se jednoho zářijového sobotního rána její rodiče probudili, mysleli si, že si dcera přispala, a zpozorněli až v poledne, kdy se neukázala u oběda. Otec nahlédl za dveře jejího pokoje a zjistil, že postel zeje prázdnotou. V domě po ní nebylo ani stopy. Kolo stálo netknuté v garáži. Peněženka byla fuč, ale Adrianin pas zůstal v matčině nočním stolku. Po jejím mobilu ani památky.

Za pár dní jsem přistála na glasgowském letišti a po pevnině jsem se vydala na trajekt.

To bude policistka, říkáte si. Ale to se pletete. A nejsem ani patoložka, ani forenzní expertka. Ve skutečnosti jsem soukromá vyšetřovatelka – ovšem netrvám na tom, aby se o mně tak mluvilo –, ale mám licenci, a papíry se někdy hodí, když chcete z lidí vytáhnout informace. Zaměřuju se na pohřešované dospívající. Když jsem začínala, neměla jsem to zrovna v úmyslu. Jsem žena nevysokého vzrůstu – takže v ostatních dvakrát respekt nevzbuzuju –, kromě toho už mi bylo několikrát řečeno, že se „chovám mile a vstřícně“. A k tomu ty moje dolíčky. Naneštěstí žádná z těchto skutečností už Adrianu rodičům nevrátí a nezmírní ani jejich žal.

Pozvali mě dál a vyložili mi všechno, co by mohlo mít s případem jejich dcery cokoli společného. Adriana se zapsala do online semináře, aby si dokončila americkou střední školu.